

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci žalobců: a) **V.P.**, a b) **L.P.**, oba zastoupeni Mgr. Václavem Jindrou, advokátem se sídlem v Praze 1, Pařížská 22, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2011 čj. DSH/15747/11

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 22.12.2011, čj. DSH/15747/11 a rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 4. listopadu 2011, čj. OD-8681/11-44410/2011/San, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žaloba Lukáše Pulkerta s e o d m í t á.**
- III. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobkyni Věře Pulkertové náklady řízení ve výši 31.249,- Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Václava Jindry, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci V.P., B.P. a L.P. podali dne 10.1.2012 u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, kterým bylo zamítnuto rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 4. listopadu 2011, čj. OD-8681/11-44410/2011/San. Tímto rozhodnutím Městský úřad Domažlice ve smyslu § 29 odst. 3 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nařídil fyzickým osobám B.P. a V.P. společně a nerozdílně odstranit příslušným silničním správním úřadem nepovolené pevné překážky – dva kusy ocelových sloupků vrat oplocení umístěných po jednom kuse v okraji vozovky a v krajnici místní komunikace a dva kusy ocelových sloupků umístěných po jednom kuse v okraji vozovky a v krajnici místní komunikace (jedná se o obě místa připojení místní komunikace na přilehlou silnici II. třídy č. 190), kterou je živičným povrchem opatřené obratiště autobusů linkové osobní dopravy na pozemku parc. č. 21/2 a st. 8 v k.ú. Pláně na Šumavě. Pro odstranění uvedených pevných překážek správní orgán stanovil lhůtu 5 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání účastníků řízení B.P. a V.P. proti výše uvedenému rozhodnutí Městského úřadu v Domažlicích a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno, podali žalobci V.P., B.P. a L.P. žalobu, kterou se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného a navrhli, aby žalovaný byl povinen uhradit žalobcům náhradu nákladů řízení.

Krajský soud usnesením ze dne 22. února 2012, čj. 30A 2/2012-35 řízení o této žalobě ve vztahu k žalobci B.P. zastavil, poté co tento žalobce vzal za svoji osobu žalobu zpět.

Žalobci v žalobě uváděli tři oblasti důvodů, pro které napadené rozhodnutí označovali za nezákonné, případně za rozhodnutí trpící vážnou vadou řízení. Žalobci především uváděli, že **v řízení byla porušena zásada legality plynoucí z ust. § 2 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu.** Žalobce L.P. jako podílový spoluvlastník parcely č. 21/2 a st. 8 nebyl v řízení před správními orgány účastníkem správního řízení, přičemž jeho účastenství vyplývá z ust. § 4 odst. 4 a z § 27 správního řádu a vyplývá též z § 29 odst. 3 zák. č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích (dále též *zákon o pozemních komunikacích*). V důsledku vzniklé situace žalobce L.P. se nemohl vyjádřit k podkladům vydávaného rozhodnutí. Podle cit. ust. § 27 odst. 3 zák. č. 13/1997 Sb., je účastníkem správního řízení o odstranění pevné překážky vlastník překážky, pokud je správnímu orgánu znám a pokud tomu tak není, měl by za účastníka řízení být přibrán vlastník pozemku, který by měl mít možnost vyjádřit se k vlastnictví překážky. Řízení mělo být proto vedeno se všemi vlastníky předmětných pozemků. Z těchto skutečností je patrné, že žalobce L.P. je aktivně legitimován k podání předmětné žaloby.

Žalobci dále tvrdili, že **v řízení před správními orgány došlo k porušení zásady zákazu zneužití správního uvážení a zásady materiální pravdy plynoucí z § 2 odst. 2 a § 3 správního řádu.** Meritem celé věci byla otázka existence místní komunikace, ale správní orgány se touto otázkou odmítly vůbec zabývat. Jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí byl dokument, v kopii označený jako „pasport místních komunikací“, který podle žalobců nebyl podepsán, datován ani schválen a byl žalobci považován za účelový padělek neznámé osoby.

Žalobci dále tvrdili, že součástí tohoto dokumentu byl i nákres místní komunikace označené 7c. Z této mapky je patrné ruční překreslování staveb i pozemků a na nákresu je zvýrazněna tzv. místní komunikace, která zasahuje z jedné třetiny na par. č. 21/2 a ze dvou třetin na parc. č. 370. Pokud správní orgány tvrdí, že tento dokument, označený jako pasport, s připojenou mapkou dokládají, že reálný stav odpovídá předložené dokumentaci, pak toto tvrzení jen potvrzuje, že správní orgán se nezabýval materiální pravdou a neprovedl důkazy řádně. Tyto skutečnosti podle žalobců potvrzují, že místní komunikace v tomto prostoru nevznikla a nikdy veřejnému zájmu nesloužila. Podle žalobců se žalovaný ani silniční správní orgán nevypořádali se vznikem, či doložením vzniku této komunikace. Zákon č. 13/1997 Sb. se zabývá otázkou vzniku a existence místních komunikací před vlastní účinností s tím, že v případě existence místní či účelové komunikace měl se obecní úřad, tedy vlastník této komunikace, s touto otázkou vypořádat tak, že pokud místní či účelová komunikace měla být zlegalizována, musela tato komunikace splňovat ke dni 1.4.1997 podmínky dle vyhl. č. 35/1984 Sb., kterou byl prováděn zákon č. 135/1961 Sb. Pokud tyto podmínky nebyly splněny, musel obecní úřad zařadit tyto pozemní komunikace do sítě místních komunikací rozhodnutím. Toto rozhodnutí však nebylo předmětem rozhodování. Skutečnost, že v daném prostoru komunikace nikdy nevznikla, podle žalobců dokládá i zápis katastrálního úřadu a stejného názoru jsou i předchůdci žalobců, kteří prodali pozemkovou a stavební parcelu žalobcům bez místní komunikace.

V třetím žalobním bodu, který byl obsažen v doplňku žaloby podaném u krajského soudu 3.2.2012 žalobci tvrdili, že **rozhodnutí žalovaného bylo doručeno pouze původnímu žalobci B.P.** s tím, že toto rozhodnutí došlo pro žalobkyni V.P. a B.P. v jedné obálce. Žalovaný přitom měl doručovat předmětné rozhodnutí zvlášť V.P. a B.P. a pakliže tak neučinil, jedná se o vadu při doručování.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůrazňoval, že žalobce L.P. nikdy neučinil žádný úkon, kterým by se k umístění překážek a tím účastenství v řízení přihlásil. Ke sporné otázce zařazení dotčené pozemní komunikace do kategorie místních komunikací žalovaný odkázal na pasport místních komunikací, v němž dotčená pozemní komunikace je uvedena. Žalovaný uváděl, že žalobci prokazatelně museli vědět, že na pozemcích, které kupovali na základě kupních smluv z roku 2005, resp. z roku 2009 se pozemní komunikace nachází. Tato skutečnost je na první pohled zřejmá. K tomu žalovaný navrhl, aby žalobci předložili obě kupní smlouvy, ze kterých by mělo být patrné, zda si kupovaný pozemek prohlédli a znali jeho stav v době koupě. Žalovaný navrhl, aby podaná žaloba byla krajským soudem zamítnuta.

Žalobci v průběhu jednání před krajským soudem k věci uváděli shodnou argumentaci jako v projednávané žalobě a navrhovali, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a žalobcům byla přiznána náhrada nákladů řízení, které budou vyčísleny do 3 dnů od ústního jednání. Strana žalovaná v průběhu jednání před krajským soudem konstatovala, že žalobce L.P. není v daném sporu aktivně legitimován, neboť nedošlo k žádnému zásahu do jeho práva. Nemohl být účastníkem ani správního řízení, neboť zákon o pozemních komunikacích stanoví, že odstranění nepovolených pevných překážek z pozemní komunikace se ukládá vlastníkově nepovolené pevné překážky. Z provedeného státního dozoru nad předmětnou komunikací

přitom vyplývá, že nepovolenou pevnou překážku na předmětné pozemní komunikaci umístili pouze manželé P. Ke sporné otázce pasportu místních komunikací žalovaný uváděl, že vyhláška provádějící zákon o pozemních komunikacích nestanoví žádné náležitosti, které by pasport místních komunikací musel obsahovat. Pro malé obce, včetně městysu Všeruby, bývá typické, že pasport místních komunikací není precizním listinným podkladem, nicméně v základu přehled místních komunikací obsahuje. Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta a v případě úspěchu ve věci žalovaný neuplatnil náhradu nákladů řízení.

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí napadeny (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V rámci zkoumání podmínek řízení krajský soud shledal, že v případě žalobce L.P. je podání žaloby v dané věci nepřipustné ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. Podle tohoto zákonného ustanovení žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. L.P. nebyl účastníkem řízení před správním orgánem I. stupně, ani v řízení před žalovaným a rozhodnutí správního orgánu I. stupně také L.P. tím nebylo doručováno. Pokud se považoval za opomenutého účastníka, se kterým mělo být ve správním řízení ve věci odstranění pevné překážky na místní komunikaci jednáno, bylo jeho právem podat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém by tvrdil, že s jeho osobou mělo být jako s účastníkem správního řízení jednáno. Povinností správního orgánu by pak bylo o takovém odvolání vydat rozhodnutí a to i v případě, že by takové odvolání bylo vyhodnoceno jako nepřipustné (*obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.4.2011, čj. 3 Ans 38/2010-122 dostupném na www.nssoud.cz*). Žalobce L.P. však tento procesní postup nezvolil, nevyčerpal tím řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem a jeho žaloba se ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. stala nepřipustnou, což pro krajský soud bylo důvodem pro odmítnutí žaloby ve vztahu k jeho osobě na podkladě § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného na podkladě řádně uplatněných žalobcích bodů žalobkyně V.P. vycházel krajský soud ze skutečnosti, že předmětem řízení před správním orgánem I. stupně a před žalovaným byla otázka odstranění pevné překážky na místní komunikaci. Právní problematika této otázky je upravena v zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který nabyl účinnosti 1.4.1997. Podle § 2 odst. 2 cit. zákona pozemní komunikace se dělí na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Podle § 3 odst. 1 o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace, rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Podle § 6 odst. 1 cit. zákona místní komunikace je veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží především místní dopravě na území obce. Podle § 9 odst. 1 cit. zákona vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí. Podle § 29 odst. 1 cit. zákona na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení, kromě zábradlí, zrcadel a hlásek. Ostatní předměty tvoří pevnou překážku. Podle § 29 odst. 2 pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace. Podle § 29 odst. 3 cit. zákona pevné překážky na jejíž umístění nebylo

vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí takové lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Hlavní žalobní výtkou i v případě žalobkyně zůstalo tvrzení, že žalovaný i správní orgán I. stupně se odmítli zabývat otázkou existence místní komunikace, označené 7c. Při posouzení této žalobní výtky krajský soud vycházel z obsahu správního spisu a z odůvodnění předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného. Z těchto dokumentů je zřejmé, že pověřený Městský úřad Domažlice dne 7. října 2011 oznámil zahájení řízení o nařízení odstranění nepovolených pevných překážek z pozemní komunikace označené 7c na pozemku par. č. 21/2 a st. 8 v k.ú. Pláně na Šumavě. Před zahájením tohoto řízení měl pověřený Městský úřad Domažlice k dispozici fotodokumentaci aktuálního stavu místa, ve kterém se má místní komunikace 7c nacházet, dále měl k dispozici pasport místních komunikací představovaný čtyřmi samostatnými listy, nikoli originály listin, ve kterých v seznamu komunikací je na druhé listině ve výčtu uvedena místní komunikace 7c, pojmenovaná jako „*Cesta u zastávky ČSAD v Pláních*“. Na třetím listu jsou vlastní rukou psány poznámky: odsouhlaseno - s datem 14.9.77, 17.2.1987 a 11.1.1990. Čtvrtá listina je kopií mapy znárodnující lokalitu, ve které je zvýrazněna místní komunikace 7c. Po zahájení řízení o odstranění pevných překážek z předmětné místní komunikace správní orgán měl k dispozici vyjádření B.P. a V.P. k zahájenému správnímu řízení o nařízení odstranění pevných překážek z pozemní komunikace, sepsané dne 12.10.2011. Jiné důkazy před pověřeným Městským úřadem Domažlice, ani před žalovaným prováděny nebyly. S otázkou existence místní komunikace 7c se správní orgán I. stupně vypořádal tvrzením, že tento správní orgán již jedenkrát v minulosti řešil umístění jiných pevných překážek na stejné pozemní komunikaci. V rámci tehdy vedeného správního řízení dospěl k závěru, že předmětné obratiště autobusů linkové osobní dopravy je místní komunikací ve smyslu ust. § 6, která je v pasportu místních komunikací pro kraj Západočeský, okres Domažlice, obec Hyršov, zahrnující obce Chlupy, Pomezí a Pláň, evidována pod označením 7c a proto se správní orgán I. stupně ve své správní úvaze rozhodl otázkou kategorizace dotčené komunikace v rámci tohoto vedeného řízení již nezabývat. Tento učiněný závěr je podle krajského soudu zcela nepřezkoumatelný a není podložen právně relevantními důkazními prostředky. Stojí pouze na obecném tvrzení o tom, že stejnou otázkou se zabýval již v dříve vedeném správním řízení, aniž by přezkoumatelným způsobem tento svůj argument doložil. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ani ze správního spisu nevyplývá, že by tento závěr vyplýval ze skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti např. z pravomocně vydaného rozhodnutí v konkrétní věci, které by se mohlo stát podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Jakkoliv správní orgán I. stupně mohl vycházet z postoje účastníků řízení a dovozovat nespornost existence místní komunikace, v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně již odvolatelé V.P. a B.P. existenci místní komunikace 7c zpochybňovali. Stejně tak zpochybňovali i dokument označovaný jako „pasport místních komunikací“, který byl správnímu orgánu I. stupně předložen před zahájením řízení o nařízení odstranění pevných překážek. Žalovaný správní orgán k otázce existence místní komunikace 7c neprováděl důkazy a převzal stav věci v rozsahu zjištěném správním orgánem I. stupně, ztotožnil se s ním i s jeho právním hodnocením. Žalovaný konstatoval, že dostatečným důkazem o existenci místní komunikace je její fyzická existence patrná z fotodokumentace a kompletní pasport vyhodnotil jako

hodnověrný podklad pro vydání rozhodnutí. Závěr správního orgánu I. stupně i žalovaného o existenci místní komunikace 7c však nevyplývá ze shromážděných hodnověrných podkladů pro vydání rozhodnutí a rozhodnutí se v této části stává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Dosavadní výsledky správního řízení nedokládají, ve které době byla předmětná komunikace do kategorie místních komunikací zařazena. Pokud tomu tak bylo před 1.4. 1997, kdy nabyl účinnosti nový zákon o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb., pak podle dřívějšího zákona o pozemních komunikacích č. 135/1961 Sb. nebylo nutné, aby místní komunikace byla zařazena do kategorie místních komunikací na podkladě vydaného rozhodnutí příslušného orgánu. Teprve v případě rozporu o tom, zda pozemní komunikace do sítě místních komunikací náleží nebo zda má být do této sítě zařazena anebo z ní vyřazena, rozhodoval o tomto rozporu okresní národní výbor. Zjištění doby, kdy předmětná komunikace mohla být do kategorie místních komunikací s označením 7c zařazena, může být jedním z podkladů pro zodpovězení otázky existence místní komunikace. Dalším podkladem mohou být skutečnosti zjištěné u vlastníka místní komunikace městyse Všeruby, který z titulu vlastníka je ve vztahu k místní komunikaci zavázán řadou povinností, např. v oblasti její opravy a údržby plynoucích z ust. § 6 až § 10 vyhl.č. 107/1997 Sb. kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích č. 13/1997 Sb. Podkladem pro rozhodnutí o otázce existence místní komunikace 7c, mohou být i originální dokumenty náležející do pasportu místních komunikací obce Hyršov, které byly správnímu orgánu I. stupně předloženy nikoliv originální podobě, ale v kopii, což přivedlo účastníky řízení k vznesení pochybností o hodnověrnosti předkládaných listin. Vzhledem k tomu, že otázku nevěrohodnosti předložených podkladů pro rozhodnutí ve věci samé vznesli účastníci správního řízení, je ve smyslu § 52 správního řádu na těchto účastnících, aby splnili svoji povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení. Podle § 50 odst. 2 spr. řádu podklady pro rozhodnutí pak bude opatřovat správní orgán, který není návrhy účastníků vázán a vždy provádí jen ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Kromě samotné existence místní komunikace 7c se v průběhu správního řízení jevila jako nevyřešená otázka situování této místní komunikace, která nebyla uspokojivým způsobem doložena, a to ani čtvrtou listinou předloženého pasportu obsahující toliko neurčitý náskres místa, kde místní komunikace se má nacházet, bez specifikace pozemků, na kterých má být situována.

Předmětem řízení před správními orgány bylo nařízení odstranění pevné překážky ve smyslu § 29 odst. 3 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Z tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že pevné překážky, na jejíž umístění nebylo vydáno povolení, jsou povinni odstranit jejich vlastníci. Otázku vlastnictví pevných překážek na místní komunikaci správní orgány rozhodly na podkladě závěru vedeného státního dozoru nad místní komunikací 7c v k.ú. Pláně na Šumavě. Zjištění městyse Všeruby, že pevné překážky, konkrétně sloupky oplocení na předmětné komunikaci, byly umístěny manželi P., nebylo vůbec předmětem dokazování. Správní orgán I. stupně neobstaral podklady pro rozhodnutí, kterým by bylo možné usoudit, kdo je vlastníkem pevných překážek. Účastníci řízení V. a B. P. v rámci podaného odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně předložili výpis z katastru nemovitostí, kterým dokládali vlastnická práva k pozemkům, na kterých se má místní komunikace 7c nacházet. Tímto podkladem odůvodnil žalovaný správní orgán svůj závěr, že řízení o odstranění nepovolených pevných překážek bylo směřováno vůči manželům V.a B.P.,

kteří pevné překážky na místní komunikaci umístili. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného odstranění pevných překážek ukládá osobám, které nepovolené pevné překážky na místní komunikaci umístili a nevypořádává se s ust. § 29 odst. 3 zák. č. 13/1997 Sb., které povinnost odstranit pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, váže na jejich vlastníky.

Žalovaný i správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že na pozemku par. č. 21/2 a st. 8 v k.ú. Pláně na Šumavě se nachází místní komunikace 7c a povinnost zjištění nepovolené pevné překážky na této komunikaci odstranit ve stanovené lhůtě byla uložena B.P. a V.P. společně a nerozdílně. Tento závěr však postrádá důvody vycházející ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí, které by doložily, že dotčená část pozemků p.č. 21/2 a st.8 v k.ú. Pláně na Šumavě má statut místní komunikace, doložily její skutečné situování v místě samém a postrádá i právně relevantní důvody pro určení, kdo je vlastníkem pevných překážek a komu lze povinnost jejich odstranění uložit. Podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu opatřuje správní orgán, před kterým je předmětné správní řízení vedeno. V přezkoumávaném případě správní orgán I. stupně a ani žalovaný po zahájení řízení o nařízení odstranění pevných překážek žádné podklady neopatřovaly a spokojily se s listinami, které byly pověřenému správnímu orgánu Městskému úřadu Domažlice předloženy městysem Všeruby v rámci výkonu státního dozoru nad místními komunikacemi. Neúplnost při zjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, byla natolik rozsáhlá, že krajský soud nemohl využít možnosti doplnit dokazování a navrhované důkazy pasportem místních komunikací a kupními smlouvami, kterými V. a B.P. měli nabýt do vlastnictví pozemky, na kterých se má nacházet místní komunikace 7c. Rozsah neúplnosti zjištění stavu věci zabránil tomu, aby krajský soud z pozice správního soudu prováděl vlastní dokazování, nahrazoval tím činnost státní správy a odnímal účastníkům řízení možnost aktivně se účastnit procesu dokazování. Proto krajský soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s.ř.s. navrhované důkazy neprovedl.

Žalobní výtku mířící na porušení ust. § 2 odst. 2 a § 3 správního řádu shledal krajský soud důvodnou.

Jako nedůvodná byla shledána včas doplněná žalobní výtku, která vytýkala žalovanému vadu při doručování přezkoumávaného rozhodnutí, které mělo být účastníkům správního řízení V.P. a B.P. zasíláno v jediné obálce. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručováno V.P., která tuto písemnost osobně převzala 23.12.2011. Totéž rozhodnutí bylo doručováno na adresu B.P., který převzal písemnost rovněž 23.12.2011 jako zástupce B.P., na základě plné moci pro zastupování pro správní řízení o nařízení odstranění pevných překážek z pozemní komunikace.

Krajský soud z důvodů výše uvedených zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ust. §76 odst. 1 písm. a) ve vazbě na ust. § 76 odst.3 s.ř.s. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpělo stejnými vadami, zrušil krajský soud i toto rozhodnutí na podkladě ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalobkyně V.P. dosáhla v řízení procesního úspěchu. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč, dále odměnou za právní zastoupení a dále přiznanou náhradou cestovného pro zástupce žalobkyně. Zástupci žalobkyně krajský soud přiznává odměnu za 6,5 úkonu právní služby, každý po 3.100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení (§11 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu), jedním úkonem za sepsání právního rozboru věci (§ 11 odst. 1 písm. h/ advokátního tarifu), jedním úkonem za sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu), jednou polovinou úkonu v souvislosti se sepsáním a podáním žádosti krajskému soudu o přednostní projednání věci (§ 11 odst. 2 písm. h/, § 11 odst. 3 advokátního tarifu), jedním úkonem za repliku podanou k vyjádření žalovaného (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu) a dvěma úkony za účast právního zástupce u jednání soudu přesahujícím dvě hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu). Odměna nebyla přiznána za úkon, kterým právní zástupce doplňoval vlastní žalobu podáním z 2.2.2012. Tento úkon byl učiněn k výzvě krajského soudu z 18.1.2012 a tímto podáním žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dodatečně splnil svoji povinnost připojit k podávané žalobě opis napadeného rozhodnutí podle § 71 odst. 2 s.ř.s. Odměna nebyla právnímu zástupci přiznána ani za úkon spočívající v podání písemného vyjádření k výzvě krajského soudu z 13.7.2012, v kterém právní zástupce vyjadřoval postoj žalobců žádající ve věci nařízení ústního jednání. Toto písemné podání krajský soud nevyhodnotil jako úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu. Odměna za 6 a půl úkonu právní služby, každý úkon po 3.100,- Kč představuje částku 20.150,- Kč. Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu byla právnímu zástupci přiznána náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,- Kč za každý úkon právní služby, ve výši 300,- Kč, což za 7 úkonů představuje částku 2.100,- Kč.

Součástí přiznané náhrady nákladů řízení je cestovné účtované za cestu právního zástupce z Prahy do Plzně a zpět v délce 190 km osobním automobilem značky Škoda Superb RZ... Cestovné je představováno sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel v souladu s § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce zák. č. 262/2006 Sb. a § 1 písm. b) vyhl. č. 472/2012 Sb. Tato sazba činí 3,60 Kč/km. Cestovné dále vychází z průměrné ceny pohonných hmot ve výši 36,10/l v souladu s § 4 písm. a) vyhl. č. 472/2012 Sb. Krajský soud vycházel z deklarované průměrné spotřeby použitého vozidla 6 l/100km. Stanovené náklady za použití osobního vozidla na 1 km představují náhradu za použití silničních motorových vozidel ve výši 3,60 Kč a cenu pohonných hmot na 1 km ve výši 2,17 Kč, čímž náklady na 1 km jsou stanoveny částkou 5,77 Kč. Při cestě v délce 190 km náhrada cestovního činí 1.096,- Kč. Odměna advokáta ve výši 22.250,- Kč a náhrada cestovného ve výši 1.096,- Kč je představována celkovou částkou 23.346,- Kč. V souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. je tato částka navýšena o daň z přidané hodnoty základní sazby 21%, což představuje částku 4.903,- Kč. Odměna advokáta, náhrada cestovného navýšená o DPH, představuje částku 28.249,- Kč. Společně s částkou uhrazeného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč představuje náhrada nákladů řízení částku 31.249,- Kč. Tato částka bude uhrazena k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Václava Jindry do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 22. října 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková